

Medlem enten taler om Ting, han ikke kender til, eller ogsaa fremsætter Opfattelser, som han ikke paa nogen mulig Maade kan holde paa i Længden, naar han nærmere faar dem set efter i Sømmene. Det ærede Medlem har saa meget imod, at der staar i Lovforslaget: „regner sig selv som Medlem af den danske Folkekirke“. Han siger, at det er mig som Forslagsstiller, der her vil stille Samvittighedsspørgsmaal til Folk, eller rettere: Lovgivningsmagten, der ved at vedtage en saadan Bestemmelse vil stille Samvittighedsspørgsmaal til Folk. Nej, aldeles ikke! Samvittighedsspørgsmaal kan man ikke stille til Folk. Det er Folks egen Sag at stille sig selv Samvittighedsspørgsmaal, og det bliver ogsaa vedkommende Menneskers egen Sag, naar de ville have den omspurgte Valgret, at spørge sig selv, om de have Betingelsen derfor. (*Borgbjerg*: De ere det jo allesammen!) ... Ja, men naar de ere det allesammen, saa kunne de melde sig og afgive den Erklæring, at de regne sig som Medlemmer af Folkekirken; det kan der dog ikke være noget urimeligt i, at Mennesker, som ville udøve en Valgret, i Forvejen faa Lejlighed til at spørge sig selv, om de nu ogsaa have Interesse af at udøve denne Valgret, om de høre med til det Samfund, i hvilket der skal vælges. Jeg ved virkelig ikke, hvorfor det ærede Medlem har saa meget imod denne Bestemmelse. Er han da bange for, at der er nogen, som vil blive borte fra Valglisten af den Grund? Ja, det maa han vel være. Men er det af den Grund, at de blive borte, fordi de sige: vi ere ikke sikre paa, om vi ere Medlemmer af Folkekirken! Og er deres Samvittighed altsaa følsom paa det Punkt, saa de blive borte, siger jeg: Respekt for den Følsomhed og den Samvittighedsfuldhed! Og saa skal det ærede Medlem ikke være med til at sige: de skulle være med alligevæl. Lad dem være frit stillede og selv have Afgørelsen i deres Haand. Saa siger det ærede Medlem, at det ærede Medlem fra Ringkøbing vil smide ham og andre Medlemmer ud af Folkekirken. Ja, det er der aldeles ikke Tale om. I Gaar stod jeg netop og hævdede, at det var Uret, at man fra vor øverste gejstlige Myndigheds Side smed Folk uden videre ud af Folkekirken. Jeg har paatalt, at det var ikke rigtigt at gøre det. Jeg er imod hele den Maade, man optræder paa, idet man søger at smide Folk ud af Folkekirken. Men for at saa det ærede Medlem kan faa noget at kæmpe imod, synes jeg, han stiller en Vejrmølle op og begynder at kæmpe løs mod den; mig kan

han aldrig komme til at kæmpe imod, jeg har ingen Tilbøjelighed til at smide nogen ud af Folkekirken. Det ærede Medlem synes at mene, at naar hans Argumenter falde sammen med Højres, blive de betydelig stærkere end de ellers have været. Jeg kan ikke tro, at noget Argument bliver stærkere af den Grund, naar det kommer fra det ærede Medlems Side, at det falder sammen med Højres Anskuelse (Afbrudelse af *Borgbjerg*). Jeg svarede derpaa, jeg sagde, at i Sognepræsternes Arbejde med privat Sjaesorg var det frivilligt, om han vilde tage Menighedsraadet med, der var ingen Udsigt til, at det skulde blive til noget Sladrekompagni, fordi han talte med Menighedsraadet om det, det kan lige saa let blive det under de nuværende Forhold, naar han taler med nogen af Menigheden, hvorfor skulde det mere blive et Sladrekompagni, hvis han taler med 4 valgte Mænd af Menigheden, end naar han taler med Per og Povl, der er ikke den mindste Begrundelse for den Frygt for Sladrekompagni i, at det ærede Medlem udtaler, at naar det samme kommer fra Højre, saa maa det absolut være begrundet. Det ærede Medlem kan ikke forstaa, at Kirkegængerne kunne have Lyst til selv at uddele de Gaver, de give i Kirken. Det synes jeg nok, man kan have Forstaaelse af. Og naar det ærede Medlem mener, at det skulde være særlig kristeligt, naar man saa paa den kristelige Menigheds Historie, at give sine Gaver i Kirken og lade andre uddele dem, saa tager ogsaa deri det ærede Medlem fejl. Naar han vil se efter i Kirkens Historie, vil han se, at det er Kirken selv, der ved sine egne Mænd har uddelt Gaverne. Det vil man ogsaa holde paa, det er almenmenneskeligt, og jeg tror ogsaa, at naar Socialdemokraterne samle Gaver ind, ville de ikke lade Mennesker, der staa uden for deres Organisation, uddele dem, de ville gøre det selv, og den Frihed fortænke vi dem ikke i, den Frihed kunne vi godt unde Socialdemokraterne, men saa skulle ogsaa de Mænd i Landet, der give Gaver i Kirkerne, have Indflydelse paa disse Gavers Uddeling.

Da ingen flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.
vedtoges uden Afstemning.